

ПОЗОРИШНЕ 100 НОВИНЕ

БРОЈ ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ЖЕНЕ У D-МОЛУ ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА

ЛИБРЕТО И КОРЕОГРАФИЈА
РАДУ ПОКЛИТАРУ

РЕЧ УРЕДНИКА ПОВОДОМ 100 БРОЈА ПОЗОРИШНИХ НОВИНА

Драги читаоци

Пред вама је 100. број „Позоришних новина“, најтиражнијег овдашњег позоришног месечника. У питању је, уистину, редак јубилеј, а овај лист своју дугочестотност дугује најпре читаоцима, сарадницима али и управама Националног театра које су се, у протеклих шест година, својски трудили да подрже овај пројекат.

Први број објављен је октобра 2005. у сарадњи са штампарском „Борба“ и био је невеликог тиража (1000 копија). Водила нас је идеја да, после више ранијих, углавном кратковекних покушаја, установимо традицију публикација новина Народног позоришта. Први сличан покушај начинио је Бранислав Нушић далеке 1901. године покренувши „Позоришни лист“, који је излазио само годи-

ну дана. Уследила је истоимена публикација из 1934, коју је убрзо сменила међуратна „Сцена“ (1935–1941), да би је наследила окупацијска „Српска сцена“ (1941–1944). После Другог светског рата покренута су два гласила истог имена и сасвим различите концепције – *Позориште* из 1948. и 1952, са по свега неколико бројева, а последњи покушај публикација сопственог часописа у прошлом веку Национални театар је начинио у сарадњи са „Позоришном комуном“, покренувши „Позоришну културу“ која је излазила од 1970. до 1972.

Већ после трећег броја „Позоришне новине“ су, захваљујући чињеници да су, како је то приметио Јован Ђирилов, избегле замку синдикалног листа, почеле да излазе као подлистак

Први број Позоришних новина

дневног листа „Политика“. Постављене као новине које афирмишу рад Народног позоришта, „Позоришне новине“ су у том периоду квалитативно напредовале у до-

мену и садржаја и дизајна.

Сарадња са „Вечерњим новостима“, која је започела у јануару 2008. и траје до данас, преломни је тренутак у развоју „Позоришних новина“. Наиме, значајно повећање тиража, редизајн и промене у форми које су биле последица креативне професионалне сарадње са Редакцијом културе, учиниле су наше новине атрактивним и у маркетиншком смислу.

Данас „Позоришне новине“ уређује мала редакција уз помоћ великог броја спољних сарадника, чији ентузијазам и професионализам изузетно ценимо. Јер без њих, стогог броја „Позоришних новина“ не би било.

Жељко Хубач и

■ Јелица Стевановић ■

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ Вечерње НОВОСТИ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

ЈУБИЛЕЈИ У ДРАМИ

18. новембра и „Зли дуси“ Достојевског, у драматизацији и режији Тање Мандић Ригонат, 1. децембра 2016. Честитамо!

Р. П. Н.

ЉУБИНКА ОЛГИ

Олга Одановић, првакиња Дrame Народнoг позоришта, добитник је Награде „Љубинка Бобић“ за 2015, коју

додељује Удружење драмских уметника Србије. Жири у саставу: Горан Јевтић (председник), Јелисавета Сека Саблић, Бојан Кривокапић и Славенко Салетовић, одлучио је да јој признање додели за улогу Мајка Јане у представи „Бела кафа“, а 15. октобра, после извођења ове представе на Сцени „Раша Плаовић“, Награду су јој уручили

претходни добитник Горан Јевтић и председник Удружења, Војислав Брајовић.

Р. П. Н.

НАГРАДЕ УБУС-А

Једно од признања које додељује Удружење балетских уметника Србије, престижну Награду „Наташа Бошковић“ за најбољу интерпретацију класичног или неокласичног стила, жири у саставу Светозар

Адамовић, Марија Вјештица и Ристо Мишић, одлучио је да додели Сванилдиним пријатељицама из представе „Копелија“ (Д. Каличанин, Б. Мандић, А. Распор, М. Русић, Т. Татић, С. Нинковић, Ј. Зарић, М. Черомухина, Д. Златановски и С. Л. Голдхан). Истог дана, 23. октобра, уручене су и Награда за животно дело честом сараднику Народнoг позоришта Љубинки Добријевић, Награда „Смиљана Мандукић“ за најбољу интерпретацију у области савремене уметничке игре Николи Томашевићу (у „Причи о војнику“ Битеф театра) и друге.

Р. П. Н.

ФЕСТИВАЛ У УЖИЦУ

На овогодишњем Југословенском позоришном фестивалу „Без превода“, који се одржава у Ужицу од 7. до 13. новембра, Народнo позориште у Београду представљају две представе – „Бела кафа“ А. Поповића, у режији Милана Нешковића, и „Марија Стјуарт“ Ф. Шилера, у режији Милоша Лолића. Слоган овогодишњег фестивала је Хамлетова реплика: „Ово време је искочио из зглоба“, а селектори су Бојан Муњин и Зоран Стаматовић. О наградама „Ардалион“ ће одлучивати петочлани жири на челу са редитељем Дејаном Мијачем.

Р. П. Н.

ИНТЕРВЈУ | НИКОЛА РИСТАНОВСКИ

ЧОВЕЧАНСТВО СИГУРНО НЕЋЕ

После Ахмеда Нурудина, главног лика Селимовићеве драме „Дервиш и смрт“, кога већ пуних седам година веома убедљиво тумачи на Великој сцени Националног театра, признати македонски глумац Никола Ристановски је недавно, на истом месту, маестрално дочарао свог новог позоришног јунака. Реч је о Иванову, насловној улози из чувеног истоименог Чеховљевог комада, који је у режији Тање Мандић Ригонат премијерно изведен 12. октобра. Осим нашег саговорника, у подели су и Нада Шаргин, Предраг Ејдус, Бранко Видаковић, Данијела Угреновић, Хана Селимовић, Ненад Стојменовић, Никола Вујовић, Бранка Петрић, Вања Милачић, Бојан Кривокапић...

● **Чехов, један од највећих драмских писаца, има свој свет, а сваки нови сусрет са тим светом је увек бескрајно узбудљив и уметницима и публици. Какав Вам је изазов овог пута упутио?**

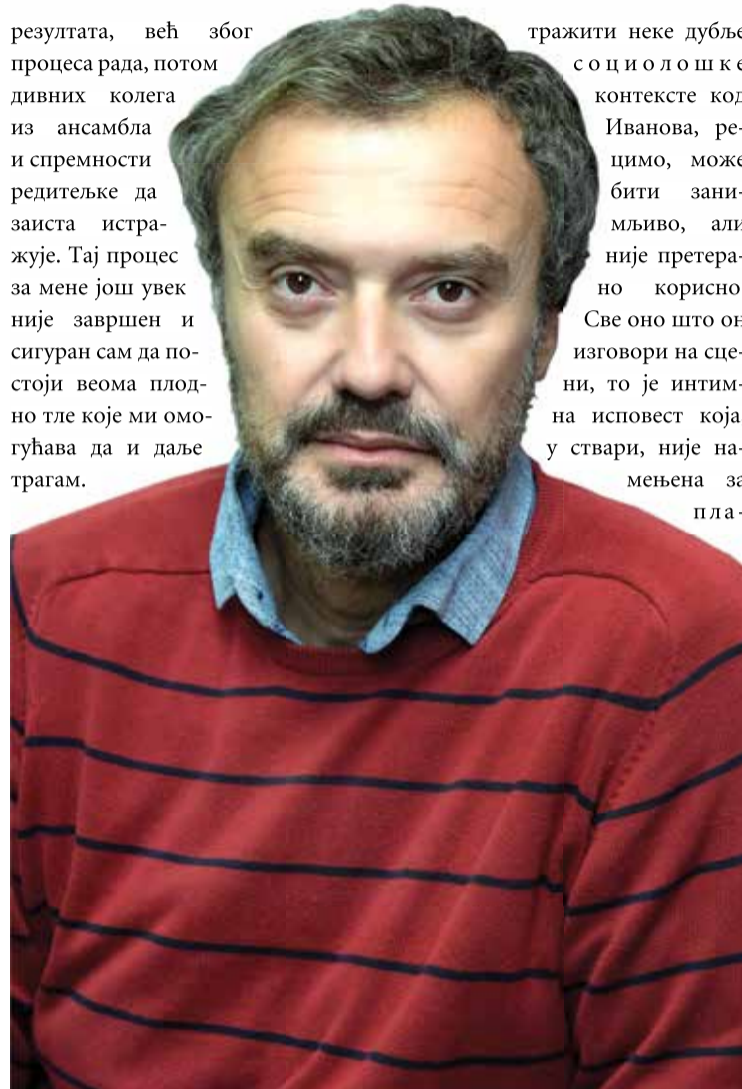
Као и увек када је он у питању – изазов једноставности. Оно чему тежим када радим Чехова, јесте да пронађем начин да ту једноставност живљења, која је суштински веома комплексна, претворим у једноставност на сцени. Трудио сам се на све начине да избегнем ту улогу, из страха да нећу моћи да је урадим. Јер, често сам се током каријере бавио Чеховом, и никад нисам био до краја срећан. Ипак, у једном тренутку сам схватио да би то био кукавички потез и одлучио сам да прихватим изазов.

● **Нисте се покајали?**

Не. Нисам се покајао, не због

резултата, већ због процеса рада, потом дивних колега из ансамбла и спремности редитељке да заиста истражује. Тај процес за мене још увек није завршен и сигуран сам да постоји веома плодно тле које ми омогућава да и даље трагам.

тражити неке дубље социолошке контексте код Иванова, рецимо, може бити занимљиво, али није претерано корисно. Све оно што он изговори на сцени, то је интимна исповест која, у ствари, није намењена за пла-

● **Колико се наше време разликује од онога у којем је, давне 1887, славни руски аутор новела, приповедака и драма писао „Иванова“? Да ли се нешто уопште променило?**

Време се никад суштински не мења. Контексти, на неки начин, остају исти упркос томе што мењају своје боје, визуре и, наизглед, квалитет. Позиција мислећег човека из тог времена и данас остаје иста. Увек се све своди на човека и његове законитости у односу са оним што је око њега. Тако да

сман, а с друге стране, све оно највише што се у њему догоди, догоди се онда када не говори ништа. Дакле, то је веома компликован глумачки технолошки процес, али морам признати да сам у томе нашао задовољство, да још увек имам то задовољство и да са великим нестрпљењем ишчекујем сваку наредну представу.

● **Иванов, кога многи називају руским „Хамлетом“, дакако, изразито је комплексан лик и на позорницама широм**

ПЕТИ ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР

Гост Тарик Али

Након врло успешне прве сезоне Филозофског театра, који Народнo позориште у Београду реализује у сарадњи са Хрватским народним казалиштем из Загреба, нова сезона почиње гостовањем једног од најзначајнијих лево оријентисаних интелектуалаца данашњице – Тарика Алија. До сада, гости Филозофског театра су били Франко Бифо Берарди, Срећко Хорват, Рената Авила и Џулијан Асанж.

Тарик Али је британски интелектуалац пакистанског порекла, писац, новинар, синеаста, политички активиста и уредник часо-

писа „New Left Review“. Рођен у пакистанском граду Лахоре, који је у то време био под британском управом у саставу Индије, и због својих опозиционих ставова према пакистанској диктатури шездесетих година, проналази стални егзил у Великој Британији. Студирао је на Оксфорду, а шездесетих година је важио за икону студентских протеста широм света. Познат је као жестоки критичар рата у Вијетнаму и по врло радикалним погледима на блискоисточне и централноазијске кризе. Аутор је многобројних

Петии „Филозофски театар“ ће се одржавати 31. октобра 2016. на Сцени „Раша Плаовић“ у 20.30. Разговор воде Срећко Хорват и Маја Пелевић. Улазнице су распродајне, али у фоајеу ће бити емијован директни пренос.

завршити као Иванов

света га играју само врхунски глумци. Када упоредите себе и тог „антихероја“, где су вам се путеви укрстали, а где разилазили?

Увече смо увек били на истом путу, а онда бисмо се ујутру разишли. Шалим се, наравно. За почетак, покушао сам да га разумем, наравно, као и све остале ликове које сам играо. Међутим, овде је све много компликованије, јер је драмска структура невидљивија. Из тих разлога, вероватно, није ни постављан тако често, а још ређе је био успешан. Сценско постојање Иванова је на неки начин веома инфериорно, јер да би га описао, мораш се послужити неким екстреврентним начинима. Иванова, као и читаву представу, тешко је радити јер је неопходно да се помире његова интровертност и импулсивност. То је скоро немогуће. Таман помислиш: да, он је јако нервозан, експлозиван, а онда, на следећој проби, схватиш да се ту ради о неком непомичном стању у којем он нема никакве емоције и да је на ивици не само депресивног деловања, него и на ивици воље да помакне руку, ногу, да повиси глас. То је сценски веома тешко урадити. Због свега тога, доносити драстичне закључке у вези са његовим темпераментом, акцијом, брзином и душевним стањем је, заиста, контрапродуктивно и неозбиљно. Ову улогу још нисам избрусио до краја. Она има контуре које су веома близу тачности, али и даље ми се у неким тренуцима чини да, за мене, постоји нека нејасноћа самог лика. Међутим, кад боље размислим – ко је од нас, уопште, до краја јасан? Оно што знам сигурно, то је да у драматургији још нисам срео

човека који је толико искрен као Иванов.

- **Иванов је човек у средишту пажње, мета оговарања, дивљења... о којем се не зна ништа осим онога што други, савним контрадикторно, о њему говоре. Ко су Иванови данашњег времена?**

Човечанство. Оно је на раскршћу, као и Иванов. Човечанство данас осећа да нема снаге ни за шта и да је себе претоварило разним стварима које, испоставило

Када би свако радио најбоље што уме оно што ради, а да њи њом не сиречава оној другој да ради исто, ја мислим да би сви, за нијансу, постојали боље месно.

се, или нису тачне или су проблематичних вредности. Човечанство је помислило да је само себи довољно. Помислило је да може све, а не може, јер нешто зависи и од неких других сила. Човечанство је постало егоистично. Престало је да воли оне наспрот себе.

- **Којим путем ће човечанство да (с)крене на тој раскрсници?**

Лево или десно. Право не може. Дакле, може само да иде према излечењу или према самоуништењу.

- **Као код Иванова?**

Да, наравно. Та раскрсница је веома опасна и човечанство се на њој може лако повредити. Ипак, дубоко верујем да ћемо се излечити. Не остављам могућност за опцију самоуништења, мада неће

то бити нимало лако. Прогнозирам да човечанство, ипак, неће завршити као Иванов.

- **Иванов је романтичар, идеалиста, образован и поштен човек. Никада није клеветао живот, борио се против зла јер је желео опште добро свима око себе, а потом је, кад је био у пуној снази, одузео себи живот. Да ли је то баш морало тако да буде, и шта се заправо догодило са човеком који је у будућност гледао „с поверењем с којим дете гледа у очи своје мајке“?**

Није морало да буде, наравно. Али, он једноставно није издржао. Жаргонски речено, пук'о је. Међутим, није он само пук'о зато што није више могао да подноси оно што се налази у њему, него и због тога што је схватио да људи којима је био окружен, пропадају због њега. Куд год да крене, Иванов уноси досаду, сету и незадовољство. Више није имао за шта да се ухвати. Овде је веома важна та дистанца. Кад то гледамо са сцене, звучи као капитална истина, али кад бисмо погледали са неке друге планете, тај проблем би изгледао заиста смешно – неко тамо живо биће, на тамо некој планети, мучи се и пита се зашто живи. Чехов се, заправо, игра. Он има ту способност да нас одведе јако близу психолошког проблема, а онда нас удаљи и одједном људе посматрамо као неке мале мраве који филозофирају о својим судбинама, без обзира да ли су везане за паре, коцкање, храну... Наравно, оно што увек остаје су вапај за вером у нешто, нада и љубав. То су константе које су важне у космичком смислу.

■ Микојан Безбрадица ■

књига, међу којима су и: „Разговори са Едвардом Саидом“, „Сукоб фундаментализама“, „Банкар за све сезоне“, „Буш у Вавилону“, „Обама синдром“, „Екстремни центар: Упозорење“. Коаутор је сценарија за документарни филм Оливера Стоуна „Јужно од границе“ и аутор је драме „Нове пустоловине Дон Кихота“ у ко-

јој преиспитује идентитет и друштвену позицију Дон Кихота у XXI веку, а која је почетком 2016. изведена у Хрватском народном казалишту у режији Паола Тишљарића, у сарадњи Дrame ХНК и Филозофског театра. Његов серијал „Исламски квинтет“ је 2010. године добио Награду „Granadillo“, а код нас је преведен и објављен у издању „Лагуна“. Уредник је сајта <http://tariqaltv.com>, на којем се налазе интервјуи, политички и културни прегледи најактуелнијих тема данашњице.

■ Р. П. Н. ■

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

НОВЕМБАР 2016.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ЖИВАН САРАМАНДИЋ – СРПСКИ ШАЉАПИН
аутор Драган Стевовић

ЈУБИЛЕЈ

7. 11 | 12.00 СТОТИ БРОЈ „ПОЗОРИШНИХ НОВИНА“, издање Народног позоришта у Београду

ОТВОРЕНА ВРАТА

12. 11 | 12.00

КОНЦЕРТИ – ФМУ У МУЗЕЈУ

21. 11 | 18.00 Студенти виолине, класа проф. Маје Јокановић

24. 11 | 18.00 Студенти виолине, класа проф. Марка Јосифовског

29. 11 | 18.00 Студенти виолине, класа проф. Марије Шпенглер

КОНЦЕРТ

17. 11 | 18.00 ФЛАУТА УВЕК И СВУДА – Миа Брвар, Валентина Станојевић, Милица Јовановић, Ана Николић (ученице Музичке школе „Јосип Славенски“) класа проф. Љубомира Димитријевића

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ

4. 11 | 19.30 монодрама СТРАХ ОД ЉУБАВИ по роману Лепосаве Јовановић, у извођењу драмске уметнице Соње Јауковић

15. 11 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана Ђосића и Нине Ђосић (обоја)

ДОДЕЛА НАГРАДЕ

30. 11 | 18.00 Фондација „Милан Ђоковић“

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

НАШ ЖИВАН У МУЗЕЈУ

У Музеју Народног позоришта, премалом да прими све заинтересоване, 14. октобра 2016. је отворена Изложба „Живан Сарамандић – српски Шаљалин“. Те вечери су о нашем великом басу надахнуто говорили његова супруга, примadona Милка Стојановић, в.д. управника Дејан Савић и аутор поставке и директор Музеја Драган Стевовић. Поставка која је остварена у сарадњи са Службеним гласником, посетиоцима ће бити доступна до средине децембра.

Р. П. Н.

ВЕЛИКИ ЈУБИЛЕЈ

Позоришне новине, јединствени позоришни месечник у земљи а можда и у свету, прославиће свој 100. број у Музеју Народног позоришта у Београду. У оквиру циклуса „Јубилеји“, у понедељак, 15. новембра 2016. у 12 сати, биће уприличено кратко при- сећање на протеклих једанаест година креирања, припремања и објављивања ове својеврсне хронике нашег националног театра, уз дружење сарадника Позоришних новина и колега из других београдских гласила.

Ј. С.

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ

Праизведба „Скикија“

Веризам је своју пуну зрелост досегао у делу Ђакома Пучинија, и данас свеprisутног на свим светским оперским сценама. У току Првог светског рата, мучен помањкањем инспирације а гоњен потребом да ствара упркос општем разарању, компоује „Триптихон“ – „Плашт“, „Сестра Анђелика“ и „Ђани Скики“. Последња од ове три кратке опере остаће најдуже и најчешће на сцени. Инспирацију за ову искриву комедију либретиста Ђоакино Форцано налази у Дантеовом „Паклу“. Ову занимљиву идеју Форцано разгранаву у изузетно занимљиву сасвим оригиналну причу чврстог заплета, својеврсну комбинацију комедије dell' arte и гротеске, изразито извајаних ликова. Пучинија даје богату музичку поткору брзих темпа и изузетне енергије, са неколико незаборавних арија и дуета. Премијера „Триптихона“ је била у Њујорку, 14. децембра 1918. Највећи успех је и тада, а и касније имао „Ђани Скики“, који

је убрзо почео да се изводи уз „Кавалерију“ или „Пајаци“.

На праизведби у Народном позоришту, 16. јуна 1934, овај оперски бисер игран је уз два кратка балета („Јесења poema“ и „Соната великог града“). „Скикија“ је режирао др Ерих Хецл, дириговао је Предраг Милошевић, представа је играна у декору и костимима Владимира Жедринског, а либрето је превео Тодор Манојловић. Улоге су тумачили: Милан Пихлер (Ђани Скики), Катица Јовановић (Лаурета), Меланија Бугариновић (Зита), Владимир Поповић (Ринучо), Драгутин Петровић (Герардо), Надежда Стајић (Нела), Татјана Хитрина (Герардино), Александар Трифуновић (Бего од Сиња), Жарко Цвејић (Симон), Станоје Јанковић (Марко), Анита Горски (Ческа)...

Критичари су одавали признање редитељу који је „убрзгао чудотворни серум“ ансамблу и начинио једну захукталу, чврсту, духовиту и маштовиту, чак преразиграну представу. Ликовима је замеран је и вишак гротеске и карикатуре, костимима и маски

недостатак „локалне и историјске боје“, а Жедрински је донео „изванредни“ декор, „натопљен тосканским колоризмом, који се оцртава позадином стилизоване Фиренце“. Изгледа да Милошевић није успео да прати енергет-

Са солистима и Оркестром Ојере, ову њосијавку њријремају диријентни Ђузепе Аквавива, који ће водити њремијеру, и Ђорђе Сјанковић. Предсјаву режира Ана Гријоровић, сценограф је Мираш Вуксановић, костимограф Кашарица Грчић Николић, а кореограф Дејан Коларов. Улоге тумаче: Вук Зекић / Алекса Васић (Ђани Скики), Софија Пижурца / Невена Павловић (Лауретија), Дарко Ђорђевић / Ненад Чича (Ринучо), Дубравка Филиповић / Јелена Пејровић (Зија), Слободан Живковић (Герардо), Невена Мајић / Весна Марковић (Нела), Сјеван Каранац (Герардино), Никола Микић (Бејо), Михаило Шљивић (Симон), Павле Жарков (Марко), Љубица Вранеш / Најнаша Рашић (Ђуеска), Гаврило Рабреновић / Ђорђе Томић (Мр Сјинелоћо), Свешо Касијаровић (Аманјино ди Николао), Сјрахиња Ђокић (Пинелино), Предрај Глијорић (Гучо). Премијера је заказана на Дан њозоришња, 22. новембар 2016, а њрва рејриза за чејшири дана касније, уз „Кавалерију русијкану“.

ски набој који је владао сценом, па је његово дириговање оцењено као „врло поуздано, само не толико замаха и сугестије, колико би још требало“, и „доста прецизно, али без елана“. Солисти су оцењени неједнако (Јовановићева се једина свима допала), али иако се једним критичарима више допадају једни певачи, а другима – други, општи утисак сваког рецензента појединачно је – да је представа одлична. Па ипак, „Ђани Скики“ је до краја те сезоне одигран још два пута, да би 17. јануара 1936. био обновљен и одигран још 2. фебруара. Значи, укупно пет пута и – никад више у овој поставци.

■ Јелица Стевановић ■

ПРЕМИЈЕРА ДВА ЈЕДНОЧИНА БАЛЕТА

Бах и пролазност

Од 25. октобра 2016, на репертоару Балета Народног позоришта су два нова једночина балета, за које либрето, кореографију и режију потписује Раду Поклитару. Реч је о балетима „Жене у d-молу“, на музику Јохана Себастијана Баха (Концерт бр. 1 за клавира и оркестар у d-молу), за који је костиме креирао Дмитро Куриата, а дизајн светла Олена Антохина, и „Дуга божићна вечера“, по мотивима истоименог комада Торнтон Вајлдера и на музику Антонија Вивалдија. Костиме и дизајн светла су такође креирали Куриата и Антохина, сценограф је Андреј Злобин, а видео-продукцију потписује Марија Пустовалова. Асистенти кореографа су, у припреми оба балета, били Анатолиј Козлов, Сергеј Кон и Ана Герус, а репетитори Марија Вјештица („Жене у d-молу“) и Паша Мусић („Дуга божићна вечера“).

Улоге тумаче солисти Јован Веселиновић, Дејан Коларов, Бранкица Мандић, Ивана Савић-Јаћић, Јовица Бегојевић, Миља Ђурић, Тамара Ивановић, Алекса Јелић, Милош Кецман, Тејлор Клоу... и ансамбл Балета Народног позоришта у Београду.

Балет „Жене у d-молу“ је први пут изведен 18. јуна 2014. године у балетској трупи Кијевски модерни балет (Kyev Modern-Ballet), коју је основао Поклитару. Аутор

либрета, редитељ и кореограф ове представе, каже да је одувек био задивљен генијалношћу Јохана Себастијана Баха, а инспирацију за овај балет је нашао у Баховој полифонијој музици: „Целокупна пластичност текстуре балета је у потпуности полифонична. Трагична прича о непостојећем женском пријатељству је само

Жене у d-молу

фото Сјрђан Микшић

изговор за софистициране композиције са мноштвом фигура и за дирљиве дуете“, каже Поклитару. Како се наводи у програму представе, захваљујући комбинацији Бахове небеске музике и модерне експресивне пластичности, завршница овог балета се може поредити са трагедијом библијских размера. Према оценама кореографа, костимографа Дмитро Куриата је успео да одговори на зах-

ИЗЛОЖБА ГЛУМЦА-СЛИКАРА

Нашем Циги у част

Бранислава Цигу Јеринића, првака Драматичног позоришта, публика памти као Шекспировог Макбета, Фјодора Карамзова Достојевског, Чеховљевог Сорина у „Галебу“, Алфреда Дулитла у Шоовом „Пигмалиону“, Ефраима Кебота у О' Ниловој „Чежњи под брестовима“, потресног Романа Козаченка у „Мајстору“ Роналда Харвуда, Шпиру Клонфера у „Развојном путу Боре Шнајдера“ Александра Поповића, Марка у „Нечистој крви“ Боре Станковића, незаборавног

Миткета у „Коштани“... по бројним улогама у ТВ драмама и серијама. Мало је оних који знао да је био и – сликар. Љубазношћу сина Бранислава и Славке Јеринић, такође значајне глумице Народног

НАГРАДА НА МЕСС-У И УЛАЗАК У ЕТЦ

Двоструки успех

Драма Народног позоришта у Београду учествовала је на Интернационалном театарском фестивалу малих и експерименталних сцена у Сарајеву (МЕСС), 7. октобра, са представом „Родољупци“ Јована Стерије Поповића у режији Андраша Урбана. У конкуренцији од 19 представа из 16 држава, освојила је Награду „Златна маска“ дневног листа „Ослобођење“ за најбољу представу у целини.

Овогодишњи МЕСС је био и домаћин тродневне Међународне позоришне конференције ЕТЦ-а, под називом „Град, позорица за приче о различитости“, у организацији Европске театарске конвенције (European Theatre Convention – ETC). О питањима историје југоисточне Европе, модернизације, и будућности театра, разговарали су представници и позоришни стручњаци из више од 35 позоришних и уметничких кућа, чланица ЕТЦ-а, те драмски писци, редитељи, стручњаци из области дигиталне уметности, академици, међу којима су били и Харис Пашовић, Ласло Вегел, Тања Шљивар, Дино Мустафић...

Током конференције, уприличени су и „МЕСС маркет“ (продукцијска платформа чији циљ је била промоција регионалних пројеката извођачких уметности, и успостављање копродукција у оквиру региона и са земљама ЕУ), презентација пројеката сарадње у области уметности неколико позоришта, чланова ЕТЦ-а, радионице, радне сесије, те Генерална скупштина ЕТЦ-а.

Ивана Ненадовић, продуцент Народног позоришта у Београду, одржала је врло успешну кратку приступну презентацију нашег националног театра, који је на Генералној скупштини ЕТЦ-а званично проглашен једном од нових чланица (уз Teatro Stabile из Ђенове – Италија и

тивним позоришним представама из овог дела Европе. Ми смо уверени да је ова конференција дала трајан допринос културној сцени Сарајева тиме што су бројни представници театара из Европе, а неки од њих по први пут, посетили овај град.“

■ Ј. Стевановић ■

Народно позориште из Тиране – Албанија), ове престижне организације која промовише европски театар као виталну друштвену платформу за дијалог, демократију и интеракцију, у складу са захтевима данашње публике и друштва које се мења, подстичући друштвено ангажовани, инклузивни појам театра који приближава европско културно, лингвистичко и друштвено наслеђе публици и друштву.

На крају конференције, Дубравка Вргоч, председница ЕТЦ-а је сумирала утиске: „Сарајево је место које је пружило савршену позадину за ова три дана занимљивих дискусија и четири вечери испуњене инова-

По оцени сарајевској Плисиа „Ослобођење“, наши „Родољупци“ су најбоља представа на 56. МЕСС-у, а Народном позоришту је постало члан Европске театарске конвенције, јединствене мреже европских позоришта, коју чини више од 40 чланица из 20 земаља, 8.000 љубитеља театра, више од 11.000 зајослених у њим позоришницима, на хиљаде уметника и 16.000 представника и домаћина сваке године.

Живота

Дуга божићна вечера

У причи се говори о историји породице Бајард у периоду од деведесет година, при чему су године представљене као низ божићних вечера. Људске судбине промичу представљене кроз гозбе и банкете. Попут лептира који живе само један дан, оне се растачу у некако непостојање, не остављајући ништа по чему бисмо их памтили“. Поклитару мисли да енергична, гротескна кореографија лако проналази пут до сваког срца у публици, без догматичног моралисања, и верује да овај балет наводи гледаоце на поређење са ликовима на сцени.

Савремени балетски израз инспирисао је наше балетске уметнике које смо видели у потпуно новом издању, играчком, али и глумачком. Непревазиђена музика, потпуно другачији балетски израз, бизарна тема, смела кореографска решења, доносе на наш балетски репертоар представу која ће, надамо се, привући нову публику у Национални театар.

■ Б. Кнежевић ■

тев који му је он задао – односно, успео је да репродукује атмосферу Баховог доба. У причи је 16 главних женских ликова, које тумаче и мушкарци.

Други балет, „Дуга божићна вечера“ је, како каже Поклитару, „балетска контемплација о пролазности живота, пуног узалудних и бескорисних радњи које од нас краду драгоцене тренутке, сате и године нашег земаљског живота.

позоришта, господина Вука Јеринића, његове радове ћемо моћи да упознамо на изложби која ће бити отворена у фоајеу Сцене „Раша Плаовић“ у петак, 25. новембра

у 18.30 сати. Биће то својеврсни омаж овом уметнику поводом десетогодишњице његовог одласка са позоришне и животне сцене.

■ Ј. С. ■

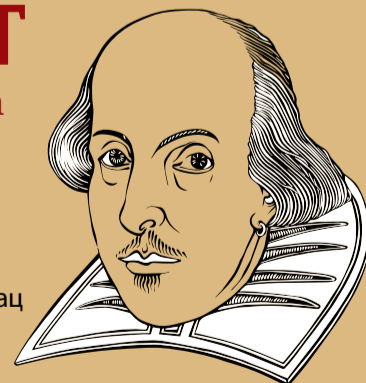
ШЕКСПИРУ У ЧАСТ

400 година од смрти Вилијама Шекспира
Велика сцена

- 18. 11. ХЕНРИ ШЕСТИ, Народно позориште у Београду
- 23. 11. ПЕРИКЛЕ, Шабачко позориште
- 25. 11. САН ЛЕТЊЕ НОЋИ, Књажевско српски театар, Крагујевац

Сцена „Раша Плаовић“

- 02. 11. ХАМЛЕТ, СНП, Нови Сад
- 03. 11. БИТИ ИЛИ НЕ БИТИ, Академија лепих уметности
- 26. 11. РОМЕО И ЈУЛИЈА, НП „Тоша Јовановић“, Зрењанин

ДОНОСИОЦУ КУПОНА **50% ПОПУСТА** НА ДВЕ УЛАЗНИЦЕ
СПЕЦИЈАЛНА ПОНУДА – ВАЖИ ДО 2. НОВЕМБРА

ПАКЕТ УЛАЗНИЦА ЗА СВИХ ШЕСТ ПРЕСТАВА – 1200 ДИНАРА

IN MEMORIAM

Душка Сифниос (1933–2016)

Мало ко је очекивао да ће та мршава девојчица, предугих ногу и руку, која се 1946. уписала у балетску школу, постати једна од наших најпознатијих балетских уметница. Једино је њена професорка Нина Кирсанова осетила шта се крије у Душкици, како из милоште зову Душанку Душку Сифниос, која је завршила Средњу балетску школу „Лујо Давичо“ у Београду 1953. Још као ученица, почела је да наступа у мањим солистичким улогама у Народном позоришту, па је један од њених запажених успеха била Руџа у *Pas de trois* у првој поставци „Лабудовог језера“ после Другог светског рата, 1951. Посвећеност балетској уметности и готово идеалне предиспозиције – велики распон, лепо извајане ноге и руке, крха фигура, љупко, насмејано, лепо лице, брзо су освојили публику и стручњаци.

На почетку каријере Душка је играла класичне и неокласичне улоге у „Жизели“, „Силфидама“, „Копелији“, „Орфеју“, „Ромеу и Јулији“, „Краљици острва“, „Ђаволу на селу“ и другима. Радећи са кореографом Димитријем Парлићем,

стицала је неопходно искуство у технички беспрекорној игри, коју је оплемењавала природном спонтаношћу свог младалачког шарма. Уследила је тајновито страствена Девојка у Бартоковом и Парлићевом „Чудесном мандарину“, којој је удахнула истанчану драмску снагу. То јој је донело похвале не само у нашој средини, већ и од страних критичара и строге париске публике приликом гостовања београдског Балета на отварању Театара нација, 1957.

Следи успех код чувеног Леонида Мјасина на традиционалном Балетском фестивалу у Италији, где ју је запазио Морис Бежар ко-

ји је управо стварао своју чувену трупу „Балет XX века“ у Белгији. Није јој се напуштао Београд, али је схватила да уметник савремених афинитета може веома много научити од великог балетског мајстора као што је био Бежар. И отишла је, како је сама изјавила – на годину дана, а остала

Најусуђила нас је наша Бежарова велика балерина, Душка Сифниос. Удружење балетских уметника Србије и Народно позориште ће ујриличити „Сећање“ на уметницу, а дајум ће бити накнадно објављен.

десет. У Бежаровој трупи је најпре наступила у „Пулчинели“ и „Орфеју“ Стравинског, затим „Концерту“ Милоа, „Укусу“ Пуерта, „Кантатама“ Веберна, Бетовеновој „Деветој симфонији“, Берговој „Материји“, „Жар птици“ и другима. Са Бежа-

ровом трупом је гостовала у многим земљама, освајајући симпатије и за себе и за великог кореографа. Критичар из Торина је, на пример, написао: „Играчи Мориса Бежара су настојали да створе везу између игре и драмске уметности, па ако су у томе успели, заслуга у првом реду припада Душки Сифниос, тој газели балета, која игра толико надахнуто...“

Ипак, у свету уметничке игре ненадмашном креацијом Душке Сифниос сматра се Бежарова верзија Равеловог „Болера“, коју је за њу поставио 1961. Ни после више од пет деценија Душкина раскошна играчка сензибилност није заборављена. Многи познати стручњаци сматрају да доцније интерпретаторке ове чувене Бежарове кореографије, па и Маја Плисецка, нису успеле да „надиграју“ нашу Душку.

Приликом припрема за прославу 20-годишњице свога уметничког рада на београдској сцени, 1974, за „београдску најдражу публику“ Душка је изјавила: „Иако сам веома реална у односу на своје могућности, знам да још могу и морам да играм. Тешко се оставља овај позив... Игра је као дрога, када је једном окусиш, ту магију не мо-

жеш лако оставити...“

Али, Душка није волела само игру испуњену у сваком дамари емоцијама и драматиком, она је своје срце давала својој породици – ћерки, која је позната филмска глумица у Француској и сину, познатом белгијском филмском и телевизијском сниматељу, а и њиховој деци, својим унуцима, којима се са правом поносила.

Каријеру је наставила и по напуштању „светлости позорнице“. Обновила је Парлићевог „Чудесног мандарина“ преносећи несебично своје богато искуство млађим колегицама. Примабалерина ведро духа, знала је да се са озбиљношћу бави поставком Малерових „Песама о мртвој деци“, коју је остварила крајем 2002. у „Студију“ Камерне опере Мадленианум. Са топлином женске осећајности, она је за четири младе и талентоване балерине поставила соло игре дубоког бола, које су, свака различита и прилагођена појединој интерпретаторки, дубоко узбуђивале и чула и дух. Управо онако како је то она чинила, вољена и поштована од многих генерација балетских уметника и љубитеља истински искрене уметничке игре.

■ Милица Зајцев ■

IN MEMORIAM

Сузана Шуваковић Савић (1969–2016)

У Београду је 18. октобра умрла Сузана Шуваковић Савић, првакиња Опере Народног позоришта у Београду. Ова година је, тако, додала још једно велико и блиставо име у свој тужни списак преминулих глумаца, певача, балерина, све одреда значајних интелектуалаца и талентованих уметника. А Сузана је, опет, била посебан део ове подједнако романтичне и трагичне колоне.

Постоје међу нама људи са, рекао бих, „вишком живота“ у себи, неком сасвим необичном, преливајућом количином енергије, воље, виталности, страсних чежњи и снова на јави. Са таквим личностима је све увек лакше поднети, а победа и подвиг, уз њих, постају логични и сасвим очекивани део наше судбине.

Та и таква живота пуна, неуморна Сузана је била Тоска, Адријана Лекуврер, Ђо Ђо Сан у „Мадам Батерфлај“, Микаела у „Кармен“, Татјана у „Евгенију Оњегину“, Мими у „Боемима“, Неда у „Пајацима“... Полако, али незауостављиво се, временом, про-

јављивало и постајало све познатије њено име и снажио њен певачки статус. Није напредовала муњевице, већ лагано, али природно и некако спонтано, пре кроз љубав публике него кроз неку посебну и лаку наклоност критике...

Рођена у Мајданпеку пре 47 година, Сузана је почела своје бављење музиком свирајући класичну хармонику, али кад је почела да пева, више није престајала, а њен живот је постао складна пратња њеном певачком таленту.

Али ја ћу, кад је о нашој Сузани реч, увек памтити једно незаборавно вече од пре две године, код наших заједничких пријатеља. Читаво вече је прошло, сећам се, у нашем заједничком „смејању од срца“, у стварно фантастичном расположењу, без трунке ичег међусобно такмичарског или суревњивог (а ту су били присутни неки од најлепших гласова наше Опере). Врхунац вечери представљале су генијално-

духовите имитације наше Сузане, која је ту, без грешке, „скинула“ неке од својих најпознатијих колегица, и то на виртуозан начин свестрано талентоване и јединствено-шармантне глумице. Ту се,

„на малом простору“, најбоље и на делу могао осетити таленат, али и душа ове вечите девојчице у телу истинске оперске примадоне.

И сада, док пишем ову носталгичну умрлицу, у сећању ми опет искрсавају Сузанин нежно-мангупски осмех и широм отворене очи што се онако шеретски и ведро сјаје док се труди да нас забави и орасположи. И то што је тада била ТОЛИКО ВЕСЕЛА И РАДОСНА, данас даје посебно тужне и трагичне одсјаје чињеници њеног одласка са друге стране животне сцене, иза тешке и тек спуштене завесе, тако далеко од њене публике, њене породице, колега и бројних пријатеља...

У њеном имену се, све од рођења, тајанствено крила СУЗА и то сада добија неки други и потпуно другачији смисао него раније. Сада ми се чини, под jakim утиском ове преране смрти, да сам и раније могао да наслутим неку меланхоличну сенку и печат туге на лепом и вечно младом Су-

занином лицу. Као да наше унутрашње биће боље осећа неумитно приближавање последњег нам часа, много снажније и раније од нашег ума и свести. И опрашта се, још за живота, од свих себи блиских и наклоњених људи...

Сузана се дуго и јуначки борила са тешком болешћу што ју је неумољиво разједала и притискала изнутра. Никад се није предавала, дословно до последњег часа, тражећи спасење и утеху у вери и молитви. И „уснула је у Христу“, није просто „умрла“, налазећи себи место на небеској позорници, у рајском декору и царству непролазне лепоте. Служећи уметности и неуморно изводећи „музичке радове“, наша Сузана је сада добила родитељску утеху нашег правог Оца и заслужено место у Његовом загрљају. Сада је, Тамо Горе, више ништа не боли, а њена душа се винула увис, високо изнад последње галерије Народног позоришта. Тамо где нема патње, ни смрти.

Бог да јој душу прости. И да је никада не забораве сви њени драги. Сви које је волела и поштвала, сви који су њу волели и дивили јој се.

■ Д. Бокан ■

Тамара Полонска – заљубљеница класике

Тмурни јесењи дани пре осамнаест година однели су заувек из наше балетске уметности Тамару Полонску (Севастопол, 5. фебруар 1920 – Београд 9. новембар 1998), солисткињу педагога и кореографа – најмлађу и последњу из уважене плејаде руских балетских уметника, који су своје знање и креације поклањали Београду и нашим љубитељима уметничке игре између два светска рата. Родитељи су Полонску као шестомесечну бебу донели из Одесе у Београд. Отац официр и мајка милосрдна медицинска сестра су своју љубимицу васпитавали као наше дете (говорила је беспрекорно и руски и српски језик), а по мајчиној жељи је балетско класично образовање почела још у шестој години, код чувеног педагога Јелене Пољакове. Строга професорка сматрала је малу Тамару талентованом, а девојчица се одушевила балетом. Уследио је ускоро и „деби“ на београдској балетској сцени. Тамара је изабрана да буде мали лабуд у II чину *Лабудовој језера*. Нешто доцније, позната кореографкиња

Маргарита Фроман поверила је Тамари да на првом извођењу *Лицијарској срца* Крешимира Барановића у Београду буде Срце Младића у лирском дуету са Јеленом Корбе (*Девојачко срце*).

После осмогодишњег школовања код Пољакове и завршене Руске гимназије, Полонска је добила први ангажман у Народном позоришту у Београду, у сезони 1938/39. Била је веома поносна што је после годину дана играња у ансамблу успела да на дневној представи (тада се то звало матине) одигра главну улогу Колумбине у балету *Арлекинаде* Р. Дригоа, у поставци Ј. Николске. Ову улогу су иначе играле Наташа Бошковић и Јања Васиљева. Затим је имала солистичке деонице у I чину опере *Јеврејка* заједно са Даницом Живановић и Јелисаветом Колесниковом, а у балету *Франческа да Римини* је била партнерка већ искусном Александру Доброхотову. Захваљујући своме елегантном и високом скоку, играла је мазурку и валс у *Силфидама* Шопена.

Дошао је Други светски рат и Полонска је прекинула успешно започету каријеру у Народном

позоришту у Београду. За време окупације је стекла диплому Балетског одсека при Музичкој академији у Београду, у класи Наташе Бошковић, која јој је целог живота била узор. Вежбала је и наступала у трупи Смиљане Мандукић. По завршетку рата Полонска се бавила

педагогијом у децембру „Родином позоришту“ (ауторка ових редова је као њена ученица усвајала дисциплину и чистоту класичног балетског стила). У матичној кући, Полонска наставља да игра солистичке улоге у *Шехерезади*, *Полонецком логору*, а у аналима београдског Балета остала је трајно забележена њена потресна креација Румунке на праизведби *Охридске лејенде* Стевана Христића, у кореографији Маргарите Фроман. Поред осталих солистичких рола значајна је и њена интерпретација Савести у балету *Балада о једној средњовековној љубави* Франа Лотке, у поставци Пије и Пина Млакара.

У пензију је отишла 1970. године, а наставила је да се бави

педагошким радом у „Родином позоришту“, у домовима културе у Крагујевцу, Бору, Ваљеву, а доцније и на Сицилији. Будуће глумце у Београду и Бањалуци је упућивала у историјске игре и сценске кретње. Постављала је игре у представама Позоришта „Бошко Буха“ и Југословенском драмском, као и у другим театрима у нашој земљи.

Изузетно лепе и витке фигуре, и у зрелом добу Тамара Полонска је увек била префињено елегантна, младалачки живахна и заинтересована за збивања у балетском свету. Она је брзом, оштроумном и зналачком речју знала да искаже занимљиве и многим корисне савете о игри коју је посматрала. Била је страсни поборник класичног балета и „новотарије“ на балетској сцени је нису занимале. Својим ученицима је преносила љубав према чистоти класичног балета. Посебно их је упућивала да изостре очи и уши, а тиме и свој позоришни укус, који је наша најмлађа руска балерина истанчаних естетских критеријума неговала до последњег дана.

(наставиће се)

Сценограф и сликар Милица Бешевић

Како бележи Годишњак Народного позоришта за сезону 1940/41, један од најтежих губитака за нашу позоришну, али и ликовну уметност „свакако је и трагична смрт дугогодишњег сценографа и академске сликарке Милице Бешевић, која је погинула у Београду 6. априла 1941... деби Милице Бешевић на нашој позорници био је ‘Топсек’, од Балзака-Ханзенклевера, 28. априла 1936. Од тада дала је она цео низ комада који су сценски били одлично постављени. Нарочито су били запажени њени интеријери, пуни укуса... Због њених врлина, Милицу Бешевић је ожалило са толико срдачног саучешћа целокупно особље наше Куће“.

Годишњак даље доноси веома занимљиву аутобиографију ове уметнице, њено „уметничко Вјерују“, које овде преносимо у целини:

„Осећајући у себи вољу и љубав према сликарству, тако рећи, још из детињског доба, могу, углавном, и на првом месту, захвалити доброту нашег врло уваженог академика Господина Уро-

ша Предића, што ми се та жеља и остварила.

Још за време Великог рата, под окупацијом, 1916, ушла сам у атеље Чика-Уроша Предића, где сам, његовом познатом добротом, и под његовим надзором, почела озбиљније да цртам,

и где сам прешла на прве покушаје сликања угљеном и кредом живих модела. А модели су били управо сјајни: пок. Чича-Илија Станојевић, па Госпођа Тода Арсеновић, и још читава галерија света. У то доба, и код куће неуморно цртам. Дечурлија из моје улице ређала се и отимала ко ће пре да седи као модел. Црни хлеб, са пекмезом од шљива, богата је ‘плата’ тада била за ‘седења’.

После ослобођења одлазим у Загреб на Академију и завршавам је 1923. год. Пролазим тамо, кроз класе Ковачевића, Ивековића, Ванке и Бабића. Враћам се, затим, кући и још годину дана одлазим у Београдску сликарску школу. После тога добијам место у Народном музеју као уметнички реставратор, а

1926. одлазим у Париз на неколико месеци, где разгледам галерије и посећујем познатије приватне атеље.

Прво моје излагање: ‘Учествовање на I Југословенској изложби, после рата, 1922. год; затим, на свим заједничким изложбама,

Пре 75 година, у шестоподневном београдском позоришту је изишло сценографа и академску сликарку Милицу Бешевић, глумца Милоша Пунковића, члана ојерској Хора Михаила Царикова, суфлера Милана Баћу Марковића, сцолоара Драгићина Николића.

‘Пролећним’ и ‘Јесењим’. Моја I колективна изложба 1931. год, у октобру. Моја II изложба у Сплиту, 1932. год, у септембру.

Што се тиче мојих погледа на сликарство, уопште, држим да нећу рећи ништа ново. Јер, ти ‘моји погледи’ несумњиво су погледи и свакога интуитивнијег работника на томе пољу: сликарство, да би

с правом носило почастан назив уметности, треба да буде одуховљено, не у смислу литературе, и неког немогућег ‘надреализма’, већ треба да је продукт унутрашњег посматрања, да би се и најобичнији предмет, у спољњем свету, обухватио. Треба, додуше, дати оно, и онако, како се види. Али, дати ‘реално’, још не значи слепо и фотографски верно копирање. Мислим, да је ту повучена оштра граница између уметности и занатства, а уметничко сликарство не може, и не сме, да буде обично занатство.

Инспирисана извесном реалном представом, био то портрет (у случају ако није ‘поруцбина’), пејсаж, мртва природа, или композиција, увек журим за једном имажинарном визијом да је ухватим, док траје. Морам брзо да радим, и одједном. Па, ипак, оно, што би се хтело достићи, измиче, као сенка, и зато често рупе остају ‘празне’, тј. од слике не бива ништа.

У томе су све сласти, али и горчина сликара, који осећа, и који тако осећајући проживљује своје уметничке циљеве и напоре...“

Њене је прекинуо рат.
(наставиће се)

РЕПЕРТОАР ЗА

НОВЕМБАР 2016.

ВЕЛИКА СЦЕНА

сезона
2016/17.

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- НОВ** 01. УТО. 19.30 **ДОН КИХОТ**
балет Лудвига Минкуса
02. СРЕ. 19.30 **СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН**
опера Ђоакина Росинија
03. ЧЕТ. 19.30 **ЖЕНЕ У D-МОЛУ / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА**
једночине балети; кореограф Раду Поклитару
04. ПЕТ. 19.30 **ИВАНОВ**
драма А. П. Чехова
05. СУБ. 19.00 **АИДА**
опера Ђузепе Вердија
06. НЕД. 19.30 **ДЕРВИШ И СМРТ**
Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
07. ПОН. 19.30 **ГОСПОЂА МИНИСТАРКА**
комедија Бранислава Нушића
08. УТО. 19.30 **БАЈАДЕРА**
балет Лудвига Минкуса
09. СРЕ. 19.00 **КОНЦЕРТ**
поводом обележавања Међународног дана борбе против фашизма и антисемитизма
10. ЧЕТ. 20.00 **СОЛИСТИЧКИ КОНЦЕРТ**
реситал пијанисте Александра Синчука, Русија
12. СУБ. 19.30 **ТРАВИЈАТА**
опера Ђузепе Вердија
13. НЕД. 19.30 **ОДБРАНА СОКРАТОВА**
драма Платона, гостује Национални театар Северне Грчке из Солуна
15. УТО. 19.30 **КО ТО ТАМО ПЕВА**
балет на музику Вокија Костића
16. СРЕ. 19.30 **ТРУБАДУР**
опера Ђузепе Вердија
17. ЧЕТ. 19.30 **ДАМА С КАМЕЛИЈАМА**
балет на музику Ђузепе Вердија
18. ПЕТ. 19.30 **ХЕНРИ ШЕСТИ / 50. извођење**
драма Вилијама Шекспира *
19. СУБ. 19.00 **КАРМЕН**
опера Жоржа Бизеа
20. НЕД. 19.30 **МАРИЈА СТУАРТ**
драма Фридриха Шилера
21. ПОН. 19.30 **КИР ЈАЊА**
комедија Јована Стерије Поповића
22. УТО. 12.00 **ДАН ПОЗОРИШТА**
УТО. 19.30 **ЂАНИ СКИКИ / ПРЕМИЈЕРА / гост диригент**
опера Ђакома Пучинија
23. СРЕ. 19.30 **ПЕРИКЛЕ**
драма В. Шекспира, гостује Шабачко позориште *
24. ЧЕТ. 19.30 **БАЈАДЕРА**
балет Лудвига Минкуса
25. ПЕТ. 20.00 **САН ЛЕТЊЕ НОЋИ**
комедија В. Шекспира, гостује Књажевско српски театар, Крагујевац *
26. СУБ. 19.00 **КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА / ЂАНИ СКИКИ**
опере П. Маскањија / Ђ. Пучинија
27. НЕД. 19.30 **ИВАНОВ**
драма А. П. Чехова
28. ПОН. 19.30 **ГОДИШЊА ДОДЕЛА НАГРАДА ФОНДАЦИЈЕ „БРАЋА КАРИЋ“**
29. УТО. 19.30 **ЖЕНЕ У D-МОЛУ / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА**
једночине балети; кореограф Раду Поклитару
30. СРЕ. 19.00 **ОТЕЛО / са гошћом**
опера Ђузепе Вердија

- ДЕЦ** 01. ЧЕТ. 18.00 **ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ**
мјузикл за децу Дечјег културног центра, Београд
02. ПЕТ. 19.30 **РОДОЉУПЦИ**
комедија Јована Стерије Поповића
03. СУБ. 19.30 **ТРУБАДУР**
опера Ђузепе Вердија
04. НЕД. 19.30 **ГОГОЛЕНД**
према мотивима књижевног дела Јаноша Херцег, гостује Народно позориште Сомбор
05. ПОН. 19.30 **ВЕЛИКА ДРАМА**
драма Синише Ковачевића
06. УТО. 19.30 **КРЦКО ОРАШЧИЋ**
балет Петра И. Чајковског
07. СРЕ. 19.30 **БАЛ ПОД МАСКАМА / гост диригент**
опера Ђузепе Вердија

* **ШЕКСПИРУ У ЧАСТ** 400 година од смрти Вилијама Шекспира

01. УТО. 20.30 **НА ДНУ**
драма Максима Горког **НОВ**
02. СРЕ. 20.30 **ХАМЛЕТ**
драма В.Шекспира, гостује Српско народно позориште, Нови Сад *
03. ЧЕТ. 20.30 **БИТИ ИЛИ НЕ БИТИ**
дипломска представа студената глуме АЛУ, проф. Б. Ђуровић и Х. Н. Маричић *
04. ПЕТ. 20.30 **МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ**
драма Ерика Е. Шмита
05. СУБ. 20.30 **НАШИ СИНОВИ**
драма Војислава М. Јовановића
06. НЕД. 20.30 **БИЗАРНО**
црна комедија Жељка Хубача
07. ПОН. 20.30 **МОЈЕ НАГРАДЕ**
по роману Т.Берихарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција
08. УТО. 20.30 **БЕЛА КАФА**
комедија Александра Поповића
10. ЧЕТ. 20.30 **ПРАХ**
комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште
12. СУБ. 20.30 **ЛАЖА И ПАРАЛАЖА**
комедија Јована Стерије Поповића
13. НЕД. 20.30 **КОВАЧИ**
комедија Милоша Николића
15. УТО. 20.30 **ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР**
комедија Жана Ануја
16. СРЕ. 20.30 **НАРОДНА ДРАМА / ПРЕТПРЕМИЈЕРА**
драма Олге Димитријевић
17. ЧЕТ. 20.30 **НАРОДНА ДРАМА / ПРЕМИЈЕРА**
драма Олге Димитријевић
18. ПЕТ. 20.30 **ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ**
комедија Оскара Вајлда
19. СУБ. 20.30 **БЕЛА КАФА**
комедија Александра Поповића
20. НЕД. 20.30 **ХАСАНАГИНИЦА**
драма Љубомира Симовића
21. ПОН. 20.30 **НАРОДНА ДРАМА**
драма Олге Димитријевић
22. УТО. 20.30 **ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ**
драма по тексту Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-а“
23. СРЕ. 20.30 **ФРЕНКИ И ЏОНИ**
романтична комедија Т.Мек Нелија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор
24. ЧЕТ. 20.30 **УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ**
Ксенија Поповић / Бојана Мијовић
25. ПЕТ. 20.30 **СИРАНО**
драма Едмона Ростана
26. СУБ. 20.30 **РОМЕО И ЈУЛИЈА**
драма В. Шекспира, гостује Народно позориште „Тоша Јовановић“, Зрењанин *
27. НЕД. 20.30 **МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ**
драма Ерика Е. Шмита
28. ПОН. 20.30 **ЖЕНИДБА / 150. извођење**
комедија Николаја В. Гогоља
29. УТО. 20.30 **КОВАЧИ**
комедија Милоша Николића
30. СРЕ. 20.30 **НАРОДНА ДРАМА**
драма Олге Димитријевић
01. ЧЕТ. 20.30 **ЗЛИ ДУСИ / 50. извођење**
Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског **ДЕЦ**
02. ПЕТ. 20.30 **СУНЦЕ ТУЂЕГ НЕБА**
комедија Весне Радусиновић, гостује Театар „Алфа“
03. СУБ. 20.30 **НЕСПОРАЗУМ**
драма Албера Камипа
04. НЕД. 20.30 **ЛАЖА И ПАРАЛАЖА**
комедија Јована Стерије Поповића
05. ПОН. 20.30 **САРА БЕРНАР**
драма Џона Марсела, гостује Шабачко позориште
06. УТО. 20.30 **СРПСКА ЛАЈКА**
комедија Александра Јутовића, НП Кикинда/НП у Београду

ДОГАЂАЈИ – ВЕЛИКА СЦЕНА

- 09.11. КОНЦЕРТ, поводом обележавања Међународног дана борбе против фашизма и антисемитизма
- 10.11. СОЛИСТИЧКИ КОНЦЕРТ, реситал пијанисте Александра Синчука, Русија, промоција новог концертног клавира Народног позоришта
- 13.11. ОДБРАНА СОКРАТОВА, гостује Национални театар Северне Грчке из Солуна
- 18.11. ХЕНРИ ШЕСТИ / 50. извођење
- 22.11. ДАН ПОЗОРИШТА
- 22.11. ЂАНИ СКИКИ / ПРЕМИЈЕРА / гост диригент Ђузепе Аквавива (Италија)
- 28.11. ГОДИШЊА ДОДЕЛА НАГРАДЕ ФОНДАЦИЈЕ „БРАЋА КАРИЋ“
- 30.11. ОТЕЛО, гостује Јаел Сајат (Израел) у улози Дездемоне
- 01.12. ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ, Дечји културни центар, Београд
- 04.12. ГОГОЛЕНД, гостује Народно позориште Сомбор
- 07.12. БАЛ ПОД МАСКАМА, гост диригент Адриан Морар (Румунија)

ДОГАЂАЈИ – СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- 17.11. НАРОДНА ДРАМА / ПРЕМИЈЕРА
- 28.11. ЖЕНИДБА / 150. извођење
- 01.12. ЗЛИ ДУСИ / 50. извођење
- 02.12. СУНЦЕ ТУЂЕГ НЕБА, гостује Театар „Алфа“
- 05.12. САРА БЕРНАР, гостује Шабачко позориште

ГОСТОВАЊА

- 3.11. БЕЛА КАФА – Крушевац
- 5.11. ДАМА С КАМЕЛИЈАМА – Шабац
- 9.11. ХЕНРИ ШЕСТИ – Чачак
- 10.11. МАРИЈА СТУАРТ – Југословенски фестивал, Ужице
- 12.11. БЕЛА КАФА – Југословенски фестивал, Ужице
- 23.11. РОДОЉУПЦИ – Сустрети казалишта/позоришта БиХ Брчко дистрикт
- 29.11. РОДОЉУПЦИ – Бор
- 4.12. МАРИЈА СТУАРТ – Загреб

САВА ЦЕНТАР

- 23.12. КРЦКО ОРАШЧИЋ, балет П. И. Чајковског

www.narodnopolozoriste.rs